

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Filipa Dienstbiera a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobce: **A. Č.**, zastoupený JUDr. Lubomírem Müllerem, advokátem se sídlem Symfonická 9, Praha 5, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 3. 5. 2016, č. j. X, v řízení o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 23. 1. 2017, č. j. 78 Ad 6/2016 - 29,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalovaná **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti částku 1.573 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho právního zástupce JUDr. Lubomíra Müllera, advokáta.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a rozsudek krajského soudu

[1] Česká správa sociálního zabezpečení rozhodnutím ze dne 16. 3. 2016, č. j. X, přiznala žalobci příplatek k důchodu podle § 24 odst. 4 zákona č. 87/1991 Sb., o mimosoudních rehabilitacích (dále jen „zákon o mimosoudních rehabilitacích“) z důvodu služby ve vojenském táboře nucených prací v době od 30. 10. 1953 do 22. 12. 1955, tj. za 25,73 měsíců, v částce 386 Kč. Současně uvedla, že se dle § 58a zákona č. 100/1988 Sb., o sociálním zabezpečení (dále jen „zákon o sociálním zabezpečení) a § 98 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění (dále jen „zákon o důchodovém pojištění),

příplatek slučuje s důchodem, ke kterému náleží, a tvoří s ním jeden celek. Žalovaná v záhlaví popsaným rozhodnutím zamítla žalobcovy námitky a toto rozhodnutí potvrdila.

[2] Proti rozhodnutí žalované brojil žalobce žalobou u Krajského soudu v Ostravě, který v záhlaví označeným rozsudkem rozhodnutí žalované zrušil a věc jí vrátil k dalšímu řízení. Výrokem II. rozhodl o povinnosti žalované uhradit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 8.228 Kč.

[3] Krajský soud konstatoval, že spornou je otázka výše příplatku ke starobnímu důchodu. Žalobce se domáhá při výpočtu denin, konkrétně za 22 dní v prosinci 1955, výsledek zlomku 22/31 zaokrouhlovat na dvě desetinná místa, což znamená, že je-li výsledkem zlomku 22/31 číslo 0,709677, pak zaokrouhlením na dvě desetinná místa je výsledek 0,71, nikoliv jak uvádí žalovaná 0,70. Celková doba nucené služby tedy trvala 25,74 měsíce a příplatek by měl činit 387 Kč, nikoli 386 Kč. Krajský soud shodnou otázku posuzoval v rozsudku č. j. 78 Ad 7/2016 – 34, jehož závěry zcela vztáhl i na žalobcovu věc. Zde dovodil, že pro postup žalované při zaokrouhlování nenašel oporu v existující právní úpravě.

[4] Zákon o mimosoudních rehabilitacích neobsahuje postup výpočtu příplatku k důchodu, pouze v § 24 odst. 4 věta prvá stanoví, že za účelem zmírnění křivd způsobených osobám uvedeným v § 18 odst. 1 se k důchodu poskytuje příplatek 15 Kč za každý měsíc této služby. Ani zákon č. 100/1988 Sb., o sociálním zabezpečení (účinný v době přiznání příplatku žalobci) neobsahoval žádné ustanovení, které by upravovalo postup při výpočtu důchodu zaokrouhlováním, či počítáním na dvě platná desetinná čísla. Současná právní úprava - zákon č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, již tuto otázku částečně řeší, nicméně stanovení způsobu výpočtů zde není jednotný, neboť v některých případech se zaokrouhluje a v jiných se počítá s přesností na platná desetinná místa, ať již na čtyři nebo na jedno (§ 15 odst. 4, § 17 odst. 1 a § 67 odst. 6). Krajský soud dále konstatoval, že zaokrouhlování je méně přesný a svým způsobem zmanipulovaný výpočet, nicméně jde o zcela běžný postup při matematických úkonech.

[5] Při posuzování důvodnosti žalobcovy námitky soud vycházel z ustálené judikatury Ústavního soudu, který opakovaně zdůraznil, že při snaze zmírnit následky křivd způsobené totalitním režimem se má tam, kde to je možné, v rozhodování o rehabilitacích osob pronásledovaných tímto režimem uplatňovat princip *favoris rehabilitationis*, podobně jako se při rozhodování ve věcech restitucí uplatňuje princip *favoris restitutionis*, tedy povinnost výkladu zákona ve prospěch osob restituujících [viz např. nález sp. zn. Pl. ÚS 10/13 ze dne 29. 5. 2013 (177/2013 Sb.)]. Krajský soud proto přisvědčil první žalobní námitce, neboť úvaha žalované nemá oporu v zákonné úpravě. Příplatek tak měl být poskytnut za dobu 25,74 měsíce, nikoli 25, 73 měsíce.

[6] Žalobní námitku týkající se neurčení konkrétního dne, od kterého se počítá valorizace, krajský soud neshledal důvodnou.

II. Důvody kasační stížnosti a vyjádření žalobce

[7] Žalovaná (stěžovatelka) brojí proti rozsudku krajského soudu kasační stížností, jejíž důvody podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.").

[8] Podle stěžovatelky je právní názor krajského soudu vágní, neboť srovnává postupy výpočtů dvou právních norem, které spolu v podstatě vůbec nesouvisí, byť se v konečném důsledku příplatek k důchodu dle zákona o mimosoudních rehabilitacích stane součástí procentní výměry důchodu. Postup při výpočtu výše procentní výměry důchodu zákon o důchodovém pojištění stanoví přesně, a to včetně „zaokrouhlování". Co se týče mimosoudních rehabilitací, zákon konkrétní matematické postupy při stanovení výše příplatku neobsahuje. Stěžovatelka proto vypracovala metodiku, podle níž výši příplatku vyčíslila. Stěžovatelkou zvolený postup při stanovení příplatku podle § 24 odst. 4 zákona o mimosoudních rehabilitacích nezkresluje počet získaných denin vyjádřených zlomkem. V opačném případě by mohl být postup vůči jiným oprávněným diskriminační, pokud by v jejich případech byla výsledkem zaokrouhlování nulová hodnota. Proto stěžovatelka přistupuje k zaokrouhlování denin až v konečné fázi stanovení příplatku, a to tak, že výslednou částku zaokrouhlí na celé koruny nahoru ve prospěch oprávněného. Z tohoto důvodu považuje stěžovatelka za nepřiléhavý odkaz krajského soudu na judikaturu ústavního soudu týkající se principu *favoris rahabilitationis*. Krajský soud pak neuvedl, v čem konkrétně je stěžovatelčina metodika v rozporu s vysloveným názorem Ústavního soudu.

[9] Dále stěžovatelka odkazuje na své vyjádření k žalobě ze dne 9. 9. 2016. Stěžovatelka pro dané případy princip zaokrouhlování účelově vůbec nevyužívá. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 25. 10. 2006, č. j. 3 Ads 15/2006 – 49, vyslovil, že příplatek je třeba poskytnout i za jednotlivé dny věznění nečinící celý měsíc. Stěžovatelku však nezavázal žádným názorem, jak má při stanovení výše odškodnění za jednotlivé dny při výpočtech postupovat. Stěžovatelka hledala takovou metodiku, která by byla neutrální ke všem žadatelům bez ohledu na to, za kolik dílčích dob věznění se deniny přiznávají a do jakých kalendářních měsíců (s rozdílným počtem dnů) jednotlivé dny spadají. V důsledku přijaté metodiky každá oprávněná osoba získala jeden den navíc, neboť stěžovatelka považuje za dva roky věznění např. dobu od 15. 5. 1952 do 14. 5. 1954 (na rozdíl např. od trestněprávního přístupu, kdy by doba věznění končila 15. 5. 1954). Ve vztahu k výpočtu denin není zcela záměrně užíván výraz „zaokrouhlování", neboť se stěžovatelka obávala snah o dosažení příznivější hodnoty v důsledku tzv. postupného zaokrouhlování. Naopak stěžovatelka vždy zdůrazňovala, že se provádí výpočet na dvě platná desetinná místa, tedy v případě příplatků se k číslům od třetího desetinného místa nepřihlíží. Zaokrouhlování se uplatní až ve fázi stanovené konečné výše dávky, tj. po vynásobení délky trvání rozhodné skutečnosti a příslušné sazby, přičemž výsledná částka se zaokrouhlí vždy směrem nahoru, ve prospěch oprávněného.

[10] Stěžovatelka tuto metodiku používá již 9 let; odporovalo by zásadě předvídatelnosti správního rozhodování a dodržování vytvořené správní praxe, kdyby nyní přistoupila k její změně.

[11] Stěžovatelka navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

[12] Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že rozsudek krajského soudu není vágní. Pokud by stěžovatelka chtěla použít pravidlo v § 17 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění na žalobcův případ, jeho příplatek by činil 387 Kč. Ke kasační námitce, že krajský soud zavázal stěžovatelku používat méně přesný a svým způsobem zmanipulovaný výpočet, žalobce uvádí, že jestliže při dělení vychází nějaký zbytek, tak se s ním řešitel matematické úlohy prostě musí rozumným způsobem vypořádat. Krajský soud vyjádřil jasně, v čem stěžovatelka nepoužila metodiku ve prospěch rehabilitovaných osob. Uvedl, že *„ořezáváním“* na dvě desetinná místa dospěla stěžovatelka k výpočtu příplatku 386 Kč měsíčně, zatímco metodikou standardního *„zaokrouhlování“* nebo počítáním na více desetinných míst činí příplatek 387 Kč. Žalobce následně zmiňuje některé konkrétní případy, ve kterých stěžovatelka k výpočtu příplatku použila zaokrouhlení na dvě desetinná místa (*v těchto věcech však již byla pro zjevný rozpor s metodikou vydána nová rozhodnutí, jak zmiňuje stěžovatelka v kasační stížnosti, pozn. soudu).* Nejde tedy o „vytříbenou metodiku“, ale dlouhodobý chaos, jehož negativní důsledky dopadly právě na žalobce. Podstatné je, že stěžovatelka zachází s osobami ve stejném postavení rozdílně. Jestli 22/31 je pro někoho 0,71 a pro účastníka 0,70, tak je to prostě nerovnost. Jestli se někomu zlomek počítá na dvě desetinná místa a jinému na čtyři, tak je to také nerovné zacházení.

[13] Žalobce navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[14] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení. Dospěl k závěru, že kasační stížnost má požadované náležitosti a je projednatelná.

[15] Stěžovatelka spojila s kasační stížností návrh na přiznání odkladného účinku. Vzhledem k tomu, že soud přistoupil ihned po provedení nutných procesních úkonů k věcnému projednání kasační stížnosti, nebylo již třeba o tomto návrhu rozhodovat.

[16] Kasační stížnost není důvodná.

[17] Podle § 24 odst. 4 věty prvé zákona o mimosoudních rehabilitacích se za účelem zmírnění křivd způsobených osobám uvedeným v § 18 odst. 1 k důchodu poskytuje příplatek 15 Kč za každý měsíc této služby.

[18] Dle § 18 odst. 1 cit. zákona se zrušují rozkazy, kterými byly občané označení za politicky nespolehlivé zařazeni v letech 1948 až 1954 do vojenských táborů nucených prací po dobu základní vojenské služby a výjimečného vojenského cvičení podle § 39 zákona č. 92/1949 Sb., branný zákon.

[19] Nejvyšší správní soud považuje za nezbytné zdůraznit, že podle preambule zákona o mimosoudních rehabilitacích přijalo Federální shromáždění České a Slovenské Federativní Republiky tento zákon ve snaze zmírnit následky některých majetkových a

jiných křivd, k nimž došlo v období let 1948 až 1989, i když si je vědomo toho, že tyto křivdy nelze nikdy zcela napravit. Podle § 1 odst. 1 zákona o mimosoudních rehabilitacích se tento zákon vztahuje na zmírnění následků některých majetkových a jiných křivd vzniklých občanskoprávními a pracovněprávními úkony a správními akty, učiněnými v období od 25. 2. 1948 do 1. 1. 1990 v rozporu se zásadami demokratické společnosti, respektující práva občanů vyjádřená Chartou Organizace spojených národů, Všeobecnou deklarací lidských práv a navazujícími mezinárodními pakty o občanských, politických, hospodářských, sociálních a kulturních právech.

[20] Problematikou odškodňování osob dotčených křivdami způsobenými v uvedeném období se opakovaně zabýval Ústavní soud, např. v nálezech ze dne 12. 3. 2001, sp. zn. II. ÚS 187/2000, ze dne 6. 12. 2005, sp. zn. I. ÚS 605/03, ze dne 29. 5. 2013, sp. zn. Pl. ÚS 10/13, ze dne 15. 4. 2015, sp. zn. I. ÚS 819/15. Z posledně citovaného nálezu vyplývá, že jako se při rozhodování ve věcech restitucí uplatňuje princip *favoris restitutionis*, tedy povinnost výkladu zákona ve prospěch restituujících, má se v rozhodování o rehabilitacích osob pronásledovaných nedemokratickým režimem uplatňovat obdobný princip *favoris rehabilitationis*, tedy povinnost postupovat ve prospěch rehabilitovaných osob. Je přitom na zákonodárci, aby stanovil, za jakých podmínek a v jakém rozsahu má být přiznáváno odškodnění (srov. rozsudky NSS ze dne 16. 8. 2007, č. j. 4 Ads 23/2007 – 37, ze dne 10. 12. 2015, č. j. 7 Ads 182/2015 – 46, ze dne 7. 11. 2012, č. j. 6 Ads 76/2012 - 63, aj.).

[21] Problematikou výkladu § 24 odst. 4 zákona o mimosoudních rehabilitacích v souladu s principem *favoris rehabilitationis* se již judikatura Nejvyššího správního soudu zabývala. Pro nyní souzenou věc je podstatný rozsudek ze dne 25. 10. 2006, č. j. 3 Ads 15/2006 – 49 (č. 1052/2007 Sb. NSS), ve kterém soud ve vztahu k § 25 odst. 7 písm. b) zákona č. 119/1990 Sb., o soudní rehabilitaci dovodil, že toto ustanovení nestanoví jako podmínku vzniku nároku na příplatek k důchodu pobyt ve vazbě nebo ve výkonu trestu odnětí svobody v celých měsících; ze zákona vyplývá, že jakákoliv doba strávená ve vazbě či ve výkonu trestu odnětí svobody je dobou, za kterou má být poskytnuto odškodnění, v daném případě příplatek k důchodu. Uvedené ustanovení, stanovící příplatek k důchodu ve výši 15 Kč měsíčně za každý měsíc vazby nebo výkonu trestu odnětí svobody, je pak toliko technickým vyjádřením způsobu výpočtu tohoto příplatku. Za každý den trvání vazby nad dobu ukončených měsíců je pak třeba poskytnout alikvotní část z uvedené měsíční částky (tzv. deniny). Vzhledem k tomu, že úprava obsažená v § 25 odst. 7 písm. b) zákona o soudních rehabilitacích je obdobná úpravě v § 24 odst. 4 zákona o mimosoudních rehabilitacích, začala Česká správa sociálního zabezpečení deniny zohledňovat i při výpočtu příspěvků dle zákona o mimosoudních rehabilitacích.

[22] Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2015, č. j. 7 Ads 182/2015 - 46 (č. 3387/2016 Sb. NSS), se měsícem dle § 24 odst. 4 zákona o mimosoudních rehabilitacích rozumí běžný kalendářní měsíc.

[23] V nyní souzené věci je předmětem sporu otázka postupu při výpočtu denin dle § 24 odst. 4 zákona o mimosoudních rehabilitacích.

[24] Ze správního spisu je zřejmé, že stěžovatelka při výpočtu výše příplatku postupovala takto: Žalobcova služba činila 25 celých měsíců v době od 30. 10. 1953 do 29. 11. 1955, 0,03 měsíce za den 30. 11. 1955 (1/30 = 0,03333, čemuž odpovídá hodnota 0,03 měsíce, jelikož výsledek se počítá na dvě platná desetinná místa) a 0,70 měsíce za dobu od 1. 12. 1955 do 22. 12. 1955 (22/31 = 0,70967, čemuž odpovídá hodnota 0,70 měsíce, jelikož výsledek se počítá na dvě platná desetinná místa). Celkem tedy služba trvala 25,73 měsíce (25 + 0,03 + 0,70) x 15 Kč = 385,95 Kč, tedy po zaokrouhlení na celé koruny nahoru 386 Kč.

[25] Žalobce zpochybňuje stanovení denin za dobu od 1. 12. 1955 do 22. 12. 1955. Zlomek 22/31 měl být při počítání na dvě platná desetinná místa vypočten jako 0,71 měsíce (zaokrouhlení na 0,70 nemá oporu v zákoně ani v učebnicích matematiky). Celkem tedy dle žalobce služba trvala 25,74 měsíce (25 + 0,03 + 0,71) x 15 Kč = 386,1 Kč, tedy po zaokrouhlení nahoru 387 Kč.

[26] Mezi stranami není sporu o tom (a vyslovil to ostatně i krajský soud), že zákon o mimosoudních rehabilitacích nestanovuje přesný postup výpočtu denin vedoucí ke stanovení výše příplatku. Takový postup nestanovil ani Nejvyšší správní soud ve shora zmíněném rozsudku č. j. 3 Ads 15/2006 – 49. Stěžovatelka proto při výpočtu denin postupuje podle vlastní metodiky. Dle této metodiky postupuje u necelých měsíců služby ve vojenských táborech nucených prací tak, že výpočet provádí s přesností na dvě platná desetinná místa. Stěžovatelka pak přesnost „na dvě platná desetinná místa“ vykládá tak, že u výsledku zlomku (zde např. 22/31 = 0,709677...) nepřihlíží k číslicím na třetím a dalším desetinném místě, tedy neprovádí zaokrouhlování (výsledkem je 0,70). Naopak žalobce má za to, že i v případě výpočtu na dvě platná desetinná místa je třeba zaokrouhlovat (výsledkem je 0,71).

[27] Nejvyšší správní soud v této otázce přisvědčuje krajskému soudu v tom, že postup při výpočtu denin není zákonem upraven. Zákon o důchodovém pojištění sice stanoví určité postupy při výpočtu důchodu, ať již zaokrouhlováním či počítáním na dvě platná desetinná čísla. Jde ovšem o ustanovení, která na nyní souzenou věc nedopadají (§ 15 odst. 4, § 17 odst. 1 a § 67 odst. 6); stěžovatelka si tedy postup při výpočtu délky služby za neukončené měsíce stanovila vnitřní metodikou. Takový postup je obecně přípustný, pokud taková metodika respektuje zákonný rámec pro výpočet příplatku. V posuzované věci je rozhodné, že žalobce zákonnost zvoleného postupu stanoveného v metodice v průběhu řízení před správním orgánem ani v žalobě nezpochybňoval. Otázkou však je, zda výpočet „na dvě platná desetinná místa“ stanovený v této metodice provádí správně.

[28] Zde je třeba mírně korigovat názor krajského soudu, který odlišuje zaokrouhlování a výpočet na dvě platná desetinná místa. Nejedná se o dva zcela odlišné postupy při výpočtu, ale jde o dvě strany též mince. I při stanovení konečné hodnoty s přesností na „dvě platná desetinná místa“ je totiž třeba využít matematických zásad, podle nichž se při takovém postupu musí provést zaokrouhlení (srov. *Svoboda, E.* Metodika řešení fyzikálních úloh. Katedra didaktiky fyziky. Matematicko-fyzikální fakulta UK. [online], cit. dne 29. 3. 2017, dostupné na: https://kdf.mff.cuni.cz/vyuka/didaktika/DF_RES_ULOH.pdf; *Pravidla*

zapisování čísel a zaokrouhlování ve fyzikálních úlohách. Krátký návod pro potřeby FO zpracovaný KKFO v Olomouci. [online], cit. dne 29. 3. 2017, dostupné na: http://fo.upol.cz/soubory/fo_zaokrouhlovani.pdf; aj.).

[29] Stěžovatelka tedy nepochybila, pokud při výpočtu příplatku postupovala v souladu se svou metodikou a dobu služby v případě neukončených měsíců stanovovala na dvě platná desetinná čísla; pochybení spočívalo ve způsobu provedení tohoto výpočtu. Neboť i v případě výpočtu na dvě platná desetinná místa je třeba zohlednit číslice na dalším desetinném místě a druhé platné číslo případně zaokrouhlit.

[30] V této souvislosti je nutno odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 10. 2008, č. j. 3 Ads 70/2008 – 122. Ten se mj. týkal výkladu § 17 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění. Podle tohoto ustanovení se *koeficient nárůstu všeobecného vyměřovacího základu stanoví jako podíl všeobecného vyměřovacího základu za kalendářní rok, který o dva roky předchází roku přiznání důchodu, vynásobeného přepočítacím koeficientem (odstavec 4), a všeobecného vyměřovacího základu za kalendářní rok, za který se vypočítává roční vyměřovací základ; tento koeficient se stanoví s přesností na čtyři platná desetinná místa*. Nejvyšší správní soud se zabýval tím, jak má správní orgán postupovat při výpočtu s přesností na čtyři platná desetinná místa. Uzavřel, že v takovém případě je nutno postupovat podle obecných matematických zásad pro zaokrouhlování. Tedy jinak řečeno, i v případě, že se výpočet provádí na (čtyři) platná desetinná místa, je potřeba zohlednit číslice na dalším desetinném místě a výslednou hodnotu zaokrouhlit podle obecných matematických zásad. Tyto závěry je nutno vztáhnout i na nyní souzenou věc. Byť totiž výpočet na dvě platná desetinná místa nestanoví přímo zákon, ale vnitřní metodika stěžovatelky, je třeba při tomto typu výpočtu vycházet ze stejných zásad. Lze tedy uzavřít, že stěžovatelka pochybila, pokud při výpočtu délky služby v neukončených měsících nestanovila výslednou hodnotu na dvě platná desetinná místa při zohlednění obecných matematických zásad pro zaokrouhlování. Tím se dopustila postupu, který byl nezákonný a svědčil v neprospěch oprávněného ze zákona o mimosoudních rehabilitacích.

[31] Postup, který stěžovatelka v žalobcově případě použila, *de facto* odpovídá situaci, kdy prováděla výpočet na dvě platná desetinná místa se zaokrouhlováním dolů (byť, jak stěžovatelka sama v kasační stížnosti zdůrazňuje, záměrně pojem „zaokrouhlování“ nepoužívá). Skutečnost, že je stěžovatelčin postup v neprospěch oprávněného lze ilustrovat i na skutečnosti, že pokud by stěžovatelka zvolila výpočet nikoli na dvě platná desetinná místa, ale na čtyři, a nezaokrouhlovala by, délka výkonu služby by byla vypočtena na 25,7429 a po vynásobení 15 Kč za měsíc služby by odpovídala částce 386,14 Kč, po zaokrouhlení 387 Kč, jak požadoval žalobce.

[32] Neobstojí ani stěžovatelčin argument, že princip *favoris rehabilitationis* se uplatní ve fázi stanovení konečné výše dávky, neboť výsledná částka se zaokrouhlí vždy směrem nahoru. Jak je patrno i v nyní souzené věci, pokud není správně stanovena délka trvání rozhodné skutečnosti (je vypočtena délka nižší), která je následně vynásobena příslušnou sazbou, nemůže tuto nesprávnost zhojit ani zaokrouhlení výsledné částky směrem nahoru. V žalobcově případě byla výsledná částka vypočtena na 385,95 Kč, po zaokrouhlení tedy 386 Kč. Postupovala-li by stěžovatelka správně, výsledná částka by byla stanovena na 386,1 Kč, po zaokrouhlení tedy 387 Kč. Ani tato námitka tedy není důvodná. Nedůvodný je též

argument, že výsledkem postupu výpočtu na dvě platná desetinná se zaokrouhlováním může být nulová hodnota, a tím pádem je tento postup vůči některým oprávněným diskriminačním. Z povahy věci je jasné, že při výpočtu denin přichází v úvahu jako zlomek s nejnižší hodnotou 1/31 (jeden den služby v měsíci s 31 dny). V takovém případě je výsledkem výpočtu na dvě platná desetinná místa 0,03 (po zaokrouhlení), tedy nenulová hodnota.

[33] Námitka, že stěžovatelka by při respektování rozsudku krajského soudu porušila zásadu předvídatelnosti správního rozhodování a dodržování vytvořené správní praxe, není důvodná. Jak již soud dovodil výše, stěžovatelčina praxe, kdy při výpočtu na dvě platná desetinná místa neprováděla zaokrouhlování, byla nezákonná a rozporná s principem *favoris restutionis* vyjádřeným Ústavním soudem. Za takových okolností není možno trvat na dodržování (byť dlouhodobé) správní praxe.

[34] Závěrem Nejvyšší správní soud poznamenává, že stěžovatelka v průběhu celého řízení správního i soudního argumentovala způsobem výpočtu, který je obsažen v její vlastní metodice. Touto metodikou (vnitřním pokynem) stěžovatelka sama sobě stanovila pravidla pro postup při výpočtu denin, neboť zákon tento postup neurčuje. Obsah pravidel obsažených v metodice mezi účastníky nebyl sporný. Tato metodika však není veřejně dostupná. Pokud podle ní stěžovatelka postupuje (byť v daném případě používanou metodiku aplikovala nesprávně), je nezbytné, aby jí učinila součástí spisu tak, aby bylo jasné, že se při výpočtu délky služby řídí objektivními a dopředu danými kritérii, a aby účastníci řízení na základě znalosti této metodiky mohli postup správních orgánů při výpočtu příplatku ke starobnímu důchodu správnost výpočtu kontrolovat.

[35] Nejvyšší správní soud pak již zcela závěrem poukazuje na skutečnost, že vyjádření stěžovatelky v kasační stížnosti a následné reakce žalobcova zástupce JUDr. Müllera ve vyjádření ke kasační stížnosti, která se vztahují ke konkrétním v minulosti řešeným kauzám, v nichž vystupoval tento zástupce, soud vnímá spíše jako vyřizování osobních antipatií mezi stěžovatelkou a JUDr. Müllerem, nikoli jako řádně uplatněné kasační námitky, které by mířily proti rozsudku krajského soudu (srov. s. 5 odst. 2 a 3, s. 6 odst. 2, s. 7 odst. 1 aj. kasační stížnosti; obdobně pak bod VI., IX., XII. a XIII. vyjádření žalobce), a proto se jimi blíže v odůvodnění svého rozsudku nezabýval.

IV. Závěr a náklady řízení o kasační stížnosti

[36] Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů kasační stížnost podle § 110 odst. 1 in fine s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

[37] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Naopak žalobce měl ve věci plný úspěch, a proto mu Nejvyšší správní soud přiznal náhradu nákladů řízení Náklady řízení představuje odměna advokáta za zastoupení v řízení o kasační stížnosti ve výši 1.000 Kč za jeden úkon právní služby, tj. za vyjádření ke kasační stížnosti, podle § 11 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 9 odst. 2 a § 7 bodem 3. vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách

advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), a paušální náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč za jeden úkon právní služby (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu), celkem tedy 1.300 Kč, zvýšených o částku 273 Kč připadající na DPH ve výši 21 %. Žalobci proto náleží náhrada nákladů řízení v celkové výši 1.573 Kč, které je mu povinen v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. uhradit neúspěšný účastník, tedy stěžovatelka, a to k rukám žalobcova zástupce ve lhůtě do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. března 2017

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu